

How does an work? Why is the guarantor liable for the loan if he never received the money?

תוספות מסכת בבא מציעא דף נז עמוד ב לספק שלותה מארבע ועמדו משלש - וכן בזכוי אם נתן ק' זוזי לאדם שיחזר להקדש מהה ועשרים אסור דאפיקו מדאורייתא נראה דאסור **דחשיב כאילו מקבל מלאה עצמו כמו (קדושין דף ז)**. תן מנה לפולני ואקדש אני לך **דקודשת מדין ערב דחווב כאילו קבלת ממנו**

חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ז עמוד א ערבות לאו אף על גב דלא מטי הנאה לידי משתמש. פ"ז לאו למי מרא דלא מטי לייה שום הנאה דאם כן במא依' משתמש, אלא לומר דדא"ג דלא מטי לדייה הנאת המועות שהוציא המלווה ולא הגיע לידי של ערבות לא כסף ולא שוה כסף, אפילו היכי **משתעבד בהנאה דמטי לייה שהולה לזה על אמוןתו**, דהנאה בכל דוכתא חשובה ככסף כדרישנא בכמה דוכתא, הכא נמי אף על גב דלא מטי לדייה הנאת מנה עצמו מקניא נפשה בההיא הנאה דשויא פרוטה דיהיב מנה לפולני בדברה, מיהו כל מקודשת דאמרין בשמעתין היינו כשם אמר הוא, שאמר לה הרי את מקודשת לי באותה הנאה שנתתי לפולני מנה בדברך, ולא דמי הא למאי דאמרין לקמן (ח' ב') תנם לאבא ולאביך אינה מקודשת, דהתם לא אמרה ואקדש אני לך וכיון דכן דיחוייה קא מڌדי לייה מה שאין כן בזו.

רמב"ם הלכות מכירה פרק יא הלכה טו המחייב עצמו בממון לאחר שלא תנאי כלל, אף על פי שלא היה חייב לו כלום הרי זה חייב, שדבר זה מתנה היא ואינה אסמכתא, כיצד האומר לעדים הו עלי עדים שאני חייב לפולני מנה, או שכתב לו בשטר הריני חייב לך מנה אף על פי שאין שם עדים, או שאמר לו בפני עדים הריני חייב לך מנה בשטר, אף על פי שלא אמר אתם עדי, הוイル אמר בשטר הרי זה כמו שאמר הו עלי עדים וחיב לשלם, אף על פי ששניהם מודים והעדים יודעים שלא היה לו אצלם, שהרי חייב עצמו, כמו שישתבעד הערב, וכזה הורו רוב הגאנונים.

تلמוד בבלי מסכת מכות דף ז עמוד א אילעא וטובייה קריביה דערבא הוה, סבר רב פפא למיר: גבי לוה ומלה רחיקי נינחו, אל רב הונא בריה דרב יהושע לרבי פפא: אי לית לייה ללה, לאו בתר ערבה איזיל מלוה?

רש"י מסכת מכות דף ז עמוד א
איילעא וטובייה - עדי הלואה היי קרובין אל הערב.

חידושי הרמב"ן מסכת מכות דף ז עמוד א אלעא וטובייה קריביה דערבא הוה. פרש"ז ז"ל שהי עדי הלואה, והראב"ד ז"ל (בבשגות על הר"ף) כתב שטענותיהן על **עסוק פרעון**, כגון שאמר לו לוה למלה פרעтир ובטענה זו נפטר הערב, והביא עדים שלא פרעון ונמצא הערב מתחייב לפרעון, אלא שהי העדים קרובים לערב, וזה הפירוש יותר נכון ומהוור שאם היי עדי הלואה ואמרו שרואבן הלואה לשמעון ולוי ערב ולוי זה טוען ואומר לא היי דברים מעולם, למה לא נאמן לגבי

משמעות ולא לגבי לוי ומה עניין זה לזה, והיכי אמר'י בגם' לאו בתר ערבה איזיל, הא ודאי לא איזיל בתיריה דהא אין כן עדות שהיה לו ערבע, ולמה אתה קורא אותו ערבע אוטו אם אמרו שניים רואובן הלהו לשמעון מנה וללו' מנה והן קרובין ללו' נפסלין לגבי שמעון, והוא נמי להא דמייא, אלא ודאי יפה כיוון הראב"ד ז"ל שאמר שכבר נודע בעדים אחרים שזה ערבע לזה אלא שהלהו טוען פרעתה, ע"ז אמרו לאו בתר ערבע איזיל דלא אפשר למימר דלא פרע להא. אא"כ אתה מחייב הערבע.

ערבע

אמר רבא: **תן מנה לפולוני** {דף ז עמוד א}
ואהקדש לך - מקודשת מדין ערבע, ערבע לאו אף ע"ג דלא מטי הנאה לדייה קא משעביד נפשיה, האי איתתא נמי,
 אף על גב דלא מטי הנאה לדייה קא משעביד ומKENIA נפשה. הילך מנה והתקדשי לפולוני - מקודשת מדין עבד
 כנעני, עבד כנעני לאו אף ע"ג דלא קא חסר ולא מיידי קא קני נפשיה, האי גברא נמי, אף על גב דלא קא חסר ולא
 מיידי קא קני לה להאי איתתא. **תן מנה לפולוני ואקדש אני לו - מקודשת מדין שניהם**, ערבע לאו אף ע"ג דלא קא מטי
 הנאה לדייה קא משעביד נפשיה, האי איתתא נמי, אף על גב דלא קא מטי הנאה לדייה קא מKENIA נפשה. מי דמי?
 ערבע האי דקא קני ליה קא חסר ממונא, האי גברא קא קני ליה להאי איתתא ולא קא חסר ולא מיידי! עבד כנעני
 יוכיח, דלא קא חסר ממונא וקאי קני נפשיה. מי דמי? התם הרכ דקא מKENI קא קני, הכא האי איתתא קא מKENIA
 נפשה ולא קא MKENIA ולא מיידי! ערבע יוכיח, אף על גב דלא קא מטי הנאה לדייה משעביד נפשיה. בעי רבא: הילך מנה
 ואקדש אני לך, מהו? אמר מר זוטרא ממשmia דרב פפא: מקודשת. אמר ליה רב אשיש לממר זוטרא: אם כן, הויה ליה
 נכסים שיש להם אחריות נKENINI עם נכסים שאין להם אחריות,ongan אייפכא תנן: נכסים שאין להם אחריות נKENINI עם
 נכסים שיש להם אחריות - בסוף, בשטר, ובחזקקה! אמר ליה: מי סברת דאמורה ליה אגב? הכא באדם חשוב
 עסוקין, דביהיא הנאה דקא מקבל מתנה מיניה - גمراה ומKENIA ליה נפשה. איתתר נמי ממשmia דרבא: וכן לעניין
 מצריכא; דאי אשטעין קידושין, משום דהא איתתא ניחאה בכל דחו, כדריש לקיש, דאמר ר"ל: טב למיתב
 טן זו מלמיטב ארמלו, אבל ממונא - אימא לא; ואי אשטעין ממונא, משום דאיთיהיב למחליה, אבל קידושין -
 אימא לא, צריכא.

תוספות מסכת בבא מציעא דף נז עמוד ב
 לספק שלותות מרבע ועמדו משלש - וכן בזוזי אם נתן ק' זוזי לאדם שיחזיר להקדש מהה ועשרים אסור דאפיילו
 מדאורייתא נראה דאסור **דחשיב Caino מקבל מלאה עצמו כמו (קידושין דף ז)**. **תן מנה לפולוני ואקדש אני לך**
דקודשת מדין ערבע דחשוב Caino קבלת מהמו

חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ז עמוד א
 ערבע לאו אף על גב דלא מטי הנאה לדייה משעביד. פ"י לאו לימיירה דלא מטי ליה שום הנאה דאם כן במא依
 משעביד, אלא ליום דआ"ג דלא מטי לדייה הנאת המעות שהוציא המלווה ולא הגיע לידי של ערבע לא כסוף ולא
 שהוא כסוף, אפיילו היכי משעביד בהנאה דמטוי ליה שהלהו לזה על אמוןתו, **דhnaha b'כל דוכתא תשובה כסוף**
 כדפרישנא בכמה דוכתא, הכא נמי אף על גב דלא מטי לדייה הנאת מנה עצמו מKENIA נפשה בההיא הנאה דשויא
 פרוטה דיהיב מנה לפולוני בדברה, מיהו כל מקודשת דאמרין בשמעתין הינו **בשאמור הוא, שאמור לה הרוי את**
מקודשת לי באותה הנאה שנטתי לפולוני מנה בדבריך, ולא דמייא הא למא依 דאמרין לךן (ח' ב') תנן לאבא
 ולאביר אינה מקודשת, דהთם לא אמרה ואקדש אני לך וכיוון דקן דיחויה קא מדחוי ליה מה שאין כן בזו.

רמב"ם הלכות אישות פרק ה הלכה כא
הasha שאמרה תן דינר לפולני מתנה וatkdash ani לך ונתן ואמר לה הרוי את מקודשת ל' **בְּהִנְאָת** מתנה זו שנתי'
על פיך הרוי זו מקודשת, **אַף עַל פִּי שֶׁלَا הָגַע לָהּ כְּלֹם הָרִי נְהִנָּת בְּרַצְנוֹת שְׁנָעָשָׂה וְנְהִנָּה פְּלוֹנִי בְּגַלְלָה**. וכן אם
אמרה לו תן דינר לפולני מתנה וatkdash לו וקידשה אותו פולני ואמר לה הרוי את מקודשת ל' **בְּהִנְאָת**
מתנה זו שקבלתי ברכונך הרוי זו מקודשת.

רש"י מסכת קידושין דף ז עמוד א
וקדש אני לך - וכשנתנו לו א"ל התקדשי לי מקודשת ואף על גב דלא מטי הנאה לידי.
מדין ערבי - ממה שמצינו בתורה שהערב משתמש למלה אנו יכולים למוד.

ר' חננאל בן שמואל (בשיטת הקדמוניים) מסכת קידושין דף ז עמוד א
והאי דקאמר מקודשת מדין ערבי הcin פירושיה, כמו שמצינוימי שלמה את חבריו על ידי ערבי שאמר הערב למלה
אם לא יפרע לך הלווה חוב שלך אני אשלם לך תחתיו. אמרנו שהערב אף על פ' שלאלקח מן המלה כלום ולא
הגעה הנאה לידי חייב לשלם למלה הוואיל ושמע ממנו וקבל ערבותו, כמו כן נמי זו האשה אף על פ' שלא הגעה
לה כלום הרוי נקנית **כשעשה רצונה וננה פלוני בgallla**:

ביוגרפיה - ר' חננאל בן שמואל (לא ר' חננאל המוכר- ר' חננאל בן חושיאל מצפון אפריקה)
Rabbi Chanael b. Shmuel

Born in our around the year 4935 (1174) in Egypt to a distinguished family that lived in Postat (ancient Cairo). He was a student and close follower of the Rambam and eventually became related to him through marriage, apparently his daughter married the Rambam's son, Rabbi Avraham. He served as a rabbi and rabbinic judge. He wrote a commentary on the Torah and a commentary on the Rif on several tractates, of which Kiddushin and Eiruvin were printed. Therein he regularly quotes the Rambam. He was one of the first Sefardic Rishonim who regularly made use of Rashi's commentary, although he did not make use of the commentaries of the Baalei Ha - Tosafot. He passed away in or around the year 5010 (1250)

בית הב�ירה למאירי מסכת קידושין דף ז עמוד א
הasha שאמרה תן מנה לפולני וatkdash ani לך באotta הנאה והוא הדין לדעת גдолו הדור אם אמרה הלווה מעות
פולני וatkdash ani לך הרוי זו מקודשת אף על פ' שאין הנאה מגעת לידי שהרי ערבי משתמש ללא הנאה מגעת
לידו ומכל מקום דוקאCSI אמר האיש לאשה הדברים כהיכן והוא שבשעה שהוא נותן המנה לאוטו פולני יאמר
לה הרוי את מקודשת ל' בהנאת מנה שאני נותן לפולני ומכל מקום אם היה הוא נותן לה מנה לקדשה ואומר לה הרוי
את מקודשת ל' והיא אומרת תנאה לפולני ואני מתקדשת בו אין ציר אמרה אחרת ומכל מקום אם אמרה הריח
זמן הלואה לפולני וatkdash ani לך כתבו גдолו הדור שאינה מקדשת שהרי כיצא בה בערב פטור הוואיל ולא על
אמונתו הלוואה כמו שיתבאר לאחרון של בתרא ואין ציר לומר אם אמרה זרוק מנה לים וatkdash ani לך:

רביינו חננאל
כיוון דאיכא האי גונא הערב חייב לשלם כמאן **דקבייל הוא בידיו דאמוי**, הכא נמי אמרין **דיבורא תן לפולוני קבלה היא**.

ג"מ

נוסח האמירה

חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ז עמוד א
מייהו כל מקודשת דאמरין בשמעתין הימנו כשאמר הוא, **שאמר לה הרי את מקודשת לי באotta הנאה שנתתי לפולוני מנה בדברך**

רא"ש מסכת קידושין פרק א סימן א
אמר רבא תן מנה לפולוני [דף ז ע"א] ואקדש אני לך וכשנתן המנה לאותו פולוני אמר הרי את מקודשת **במנה שנתתי לפולוני** מקודשת מדי ערבי. ערבי לאו אף על גב דלא מטיא הנאה לידי משעביד נפשיה האי איתתא נמי אף על גב דלא מטיא הנאה לידי קא מKENIA נפשה.

ערב בגט

(תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ח עמוד ב
ת"ר: התקדשי לי במנה, תנם על גבי סלע {rock} - אינה מקודשת, ואם היה סלע שלה - מקודשת.Bei רבי ביבי:
סלע של שניהם, מהו? תיקו)

תוספות ר"ד מסכת קידושין דף ח עמוד ב
אם היה סלע של שניהם שואל אם בדרךicus כעס אמרה לו או בכל לב. ובכלן אם אמרה ואקדש אני לך נראה לי דהיא מקודשת דברכל לב קאמרה **לי ובכל מקום שיתנים במצויה כאלו שם בידה דמי**. ונראה לי דהוא הדין לגבי גט אם היה בעלה נותן לה גטה ואמרה לו שים אותו על גבי סלע זה או על גבי קרקע ואתגרש מגורתה **היא וכאילו שם בידה דמי** ולא דמי לטליגיטיך מעל גבי קרקע דהთם אין שם נתני בעל שלא מדעת האשפה נתנו על גבי קרקע אבל היכא דאמרה **לי תננה** על גבי קרקע כאילו נתנו בידה דמי וכן נשמרה לו תננה לפולוני ואתגרש בו ואף על פי שאין אותו פולוני שם מגורתה ולא מטעם שליח לקבללה דהא לא שמע השליך מפייה אלא כיון **שנתנית הבעל לאו** פולוני **היא במצויה ברצוגנה כאילו נתנו בידה דמי** אבל שליח לקבללה אינה יודעת היא כשהבעל נתנו לה וגם לא אמרה **היא לבעל תננה** לפולוני אלא יד שלוחה הוי כידה ומשום הכי בעין שתמנחו שליח פה אל פה ולא שתאמר לו על ידי אחר דהוי מיילו ולא מיסמן לשlich כל אומר איזה יקרא שליח לקבללה כשלא אמרה לבעל תננה לפולוני אלא מינתו שליח לקבל מיד הבעל ההוא ודאי בעין שתמנחו שליח פה אל פה ולא על ידי שליח. אבל **כשאומרת היא לבעל תננה לפולוני ואתקדש לך כאלו נתנו בידה דמי** ואף על פי שלא מינתה אותו פולוני שליח לקבללה **היא מקודשת וכו' לגבי גט**:

ובשיטת תוס' ר"ד קשייא לי דא"כ הא דאמרין בקידושין (דף ז') תןמנה לפ' מקודשת מדין ערבע"ש ותיפוק ליה דהוי כאלו נתן בידה כיוון דאומורת תן לפ' ולא גרע מתן ע"ג סלע, ונראה דגביה כסוף שאנו דבעינן הנאת מקבל דאפי' באומר הילך منها ע"מ שתחזרהו לי באשה אינה מקודשת ודעת הרמב"ם פ"ה מאישות (הכ"ד) דaina מקודשת מDAO"ת ומושום דaina נהנית ע"ש והובא בס"י כת"ט ס"ק ד' ומש"ה בקדושים כסוף בעינן דמטה לידי מהש או ליד שלוחה אבל באומרת תן ע"ג סלע שאינה שלה דלא אתי לידי הנאה אינה מקודשת כמו באיסורי הנאה ומוש"ה בעין דזקא מדין ערבע דה"ל הנאה לגבי' במה שהוציא הנוטע ע"פ. ולפ"ז במקח וממכר נמי כל שאומר המקביל מתנה או הילוך שים אותו ע"ג סלע אף' אינו שלו ה"ל כאלו מטי לידי ממש.

זרוק מעות ליט'

(תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ח עמוד ב) ת"ר: התקדשי לי במנה, נטלתו וזרקתו ליט' או לאור או לכל דבר האבד - אינה מקודשת. הא שדייתינהו קמיה, הו קידושין? הא קאמרה ליה: שkil, לא בעינאי לא מיבעייא קא אמר, לא מיבעייא שדייתינהו קמיה דלא הוו קידושין, אבל זרकתו ליט' או לאור אימא כיוון דמיחייבא בהו - קידושי קדיש נפשה, והא דקא עבדא הci, סברא: איבדקיה להאי גברא אי רתחנא הוא או לא, קמ"ל. תננו רבנן: התקדשי לי במנה, תנומ לאבא ולאביך - אינה מקודשת, על מנת שיקבלום לי - מקודשת. תנא אבא להודיעך כח דרישא, תנא אביך להודיעך כח דסיפה. התקדשי לי במנה, תנומ לפולני - אינה מקודשת, על מנת שיקבלום לי - מקודשת. וצריכא; די' אשמעין אבא ואביך, התם הווא דci אמרה על מנת שיקבלום לי הוו קידושין, דסמכה דעתה עלייהו, סברא: עבדין לי שליחותאי, אבל פולני - לא; ואי' אשמעין פולני, הכא הווא דci אמרה תנומ לפולני לא הוו קידושי, דלא מקרבא דעתה לגביה למיטבה ליה במנתנה, אבל אבא ואביך דמקרבא דעתה לגביהו, אימא במנתנה י habitats ניהלייהו, צריכא. ת"ר: התקדשי לי במנה, תנומ על גבי סלע - אינה מקודשת, ואם היה סלע שלא - מקודשת.Bei רב רבבי: סלע של שנייהם, מהו? תיקו. התקדשי לי בככר, תננהו לכלב - אינה מקודשת, ואם היה כלב שלא - מקודשת. Bei רב מר': כלב רץ אחריה, מהו? בההוא הנאה דקא מצלה נפשה מנייה - גمراה ומKENIA ליה נפשה, או דלמא מציא אמרה ליה: מדאוריתא חיזובי מחיצית לאצלן? תיקו. התקדשי לי' בככר, תננהו לעני - אינה מקודשת, אפילו עני הסמור עליה; מי טעמא? אמרה ליה: כי היכי דמיחייבנה ביה Ана, הci מחיצית ביה את.)

קידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ח עמוד ב
מעתה כל שאמרה כן בקידושין זרוק מנה ליט' או לאיבוד וכיוצא בו ואתקדש אני לך וזרקו מקודשת, וכadamrin
עליל (ז' א') באומרת תן מנה לפולני ואתקדש אני לך שהיא מקודשת **בנהאה שננתן ממונו על פיה**, אף על גב
דבירושלמי (פ"ב ה"א ע"ש) פירשו טעמא דAMILTA MAPNI שהוא זוכה לאשה וחוזר וזוכה **לעצמזה** ואם היה CHRASH
שאין לו יד לזכות אינה מקודשת, גمرا דילן דמדמי לה ערבע לא אציג כלל בהאי SHITATA, ואנן אגמרא דילן
SMACHIN, והוא הדין שאמרה לו בפירוש תן מנה על גבי הסלע ואתקדש אני לך שהיא מקודשת אפילו בסלע
שאינו שלה, כל זמן שלא חזר ונטלם משם אלא לאחר זמן בענין שזכה במצויה, ואפילו חזרה היא ונטלתם משם
ונתנטתם לו לית דין בה, שכבר נתקדשה לו כשותחיבתה בו וعصשי TSELOMIN הוא שמשלמת לו, ושמעתין משום דלא
אמרה ואקדש אני לך הוא דאמרין דבSELUL שארחים אינה מקודשת דלדוחיא בעלמא הוא דאמרה ליה הci ואינה
מתרצה בקידושין שלו, ואם היה סלע שלא מקודשת דהשתא לאו דיחויא מדחי ליה אלא מתרצה היא בקידושין
וכאיו אמרה בפירוש ואקדש אני לך חשבין ליה, ובסלע של שניהם הוא דאיבעיא דין א' דחויא מדחיה ליה או
מתרצה בקידושין ולא איפשיטה והו ספק מקודשת, והרי זה ברור ונכוון, מורנו נרא'.

חידושי הרשב"א מסכת קידושין דף ח עמוד ב
ואין קשיא לר' אפילו בסלע שלא אמא' אינה מקודשת מדין ערבי דהה הו"ל כתן מנה לפולני וatkדש אני לר' דמקודשת מדין ערבי, יש מתריצים דהתם שאני דקאמרה וatkדש אני לר' והכא דעתה אי אמרה הניחחו על גבי הסלע וatkדש אני לר' מקודשת, יש מפרשין דהכא והתם בדאמרה וatkדש אני לר' אלא דהתם דמפיק
ממוני אפומה ויהיב לההוא פלניא דתו לא מצא' איהו לאפוקינחו מני' מיחיבא איה' מדין ערבי והלך מקודשת,
אבל הכא לא אפיק מידי אפומה דאי בעי הדר שקייל להו מן הסלע, אבל אם אמרה לו זרוק מנה לים וatkדש
אני לר' מקודשת, והכא נמי דקעטני תנחו לכלב אינה מקודשת בלבד אמרה וatkדש אני לר' אלא אמרה לו סתום
תනחו לכלב אבל אמרה תנחו לכלב וatkדש אני לר' מקודשת, וקשייא לי דא"כ בה' כלב רץ אחריה לא הוה לי'
למייר בההיא הנאה דקא מציל לה מנייה גمراה ומתקדשה אלא הcin הול' למימר כיוון דמציל לה מני' לשם קידושין
קא אמרה, דהא בכל הני לא אישtopicן לא לאל אי לשם קידושין קא אמרה ותנחו בשבייל קאמרה או לדעתך קא
אמרה, ולישנא דביההיא הנאה דקא אמר משמע דעיקר טעמא דתנחו לכלב והניחחו ע"ג הסלע אינו אלא
משום דלא שקלא מידי דליתקדש ביה, וכי ה' כלב רץ אחריה אף על גב דלא ממשו של ככר קא שקלא הא אית
לה הנאת הצלחה דשויא לה כפרוטה, אלמא לאו משום דלא אמרה וatkדש הוא טעמא דאע"ג דקא אמרה וatkדש
אני לר' אינה מקודשת דהא לא שקלא מיד'.

ומסתברא דלעולם אינה מקודשת אלא בשפטה ידה וקבלתו, או שאמרה ליתנו לבן דעת שהוא מתקדשת
מדין ערבי כלו קבלתו היא, א"נ בשאמרה ליתנו לכלב שלא משומם דמשתרשי לה והוי כלו קבלתו היא, ואף על
גב דלא אמרה וatkדש אני לר' מקודשת דכל שאמר לה התקדשי לי בזה אמרה לו תනחו לפולני בדעת מקודשת מדין ערבי
וatkדש אני לר' דכל שקבלתו מודה היא بما שאמר, וכן נמי בשאמרה לו תනחו לפולני וatkדש אני לר' צריכה לומר
והוא דקאמרה וatkדש אני לר' אבל לא אמרה וatkדש אני לר' אינה מקודשת, והיינו תנום לאבא ולאביך ותנום
עלני, אבל אמרה לו תනחו לכלב שאינו שלה וatkדש אני לר' והניחחו על גבי הסלע שאינו שלה אף על פי שאמרה
וatkדש אני לר', א"ג השליך מנה לים וatkדש אני לר', אינה מקודשת לפי שלא קבלה ממנו היא כדי
שתתקדש מלחמת הנאה דמיטי לה מנייה, ולא מדין ערבות דין ערבות אלא במ"י שנוטן לבר זכיה על
דברה לפי שהערב אינו מתחייב אלא מפני זכיית הלוחה, דכל שאמרה תנ מנה לפולני וatkדש אני לר' אף על פי
שהמקבל אינו מתחייב עליו בכלום דהא מתנה הוא דקא שקייל מ"מ **היא מתקדשת בו** באותה הנאה הבאה לאותו
בן זכיה בדבורה, אבל כשהמקבל אינו בר זכי' אין כאן דין ערבות, והיינו דבלבל רץ אחריה אינה מתקדשת
מלחמת מנהו של ככר שנוטן לכלב בדבורה ואף על פי שאמרה וatkדש אני לר' אלא מלחמת הנאה ההוצאה שהיא
חשובה לה כפרוטה וככלו קבלת היא ממש פרוטה מידו כדין הנאת מלאה, או כהילך מנה וatkדש אני לר'
דקודשת באדם חשוב דאיתנה מתקדשת בגופה של מלאה ובגוףה של מתנה אלא בהנאתן שהיא חשובה עצמה
קבלת פרוטה.

וגרטין **בירושלמי** דמלתין בפרק האיש מקדש התקדשי לי בסלע זו אמרה השיליכהו לים או לנهر אינה מקודשת
תנחו לעני מקודשת בכל מקום לא נכנס תחת ידה כלום הכא איתמר מקודשת והכא איתמר אינה מקודשת, א"ר
אבחו רוצה היא [שתיה] מקודשת וטראה עשוה טובה לעני, **אלמא כל שלא נכנס תחת ידה כלום אינה מקודשת**
אף על פי שהשליכו במצוותה למקום שאינו יכול עוד ליטלו ביום או בנהר אף"ה אינה מקודשת, ולא משום
דאמרין דהשליכו לים לדעתך קאמרה, דהא מפרש טעמא התם משומם שלא נכנס תחת ידה כלום, ועוד פירשו
תמן דתנחו לעני **שהיא מקודשת משום דנעשה בעל שלוחה של אשה לזכות לעני** א"ג משום דעוי זוכה
לאשה וחוזר וזוכה לעצמו, ולאו זוכה ממש לאשה אמרו אלא עשווה זוכה לאשה כדין לווה זוכה לחיב בקבלתו
את הערב לטעמא דגמרין דamar' לעיל דמקודשת מדין ערבי, גרטין' נמי התם שם אמרה תנ מנה לחרש וatkדש
אני לר' אינה מקודשת לפי שאינו בר זכיה והלך א"א לה להתחייב מדין ערבות בקבלתו והלך אינה מקודשת וזה
ראי' למה שאמרנו, כנ"ל.

تلמוד ירושלמי (וילנא) מסכת קידושין פרק ב הלכה א התקדשי לי בסלע זו ואמרה השילכה לים או לנهر אינה מקודשת. תנינו לעני הר' זו מקודשת. מכל מקום לא נכון לתוך ידה כלום. הכא את אמר אינה מקודשת. והכא את אמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן רצה היא מקודשת ותראה עשויה טוביה לעני.

Some of the suggestions that we made to explain קידושי ערב assume that even though there is no actual direct ערב, קניין מעות or מעשה קניין allows us to say that it's considered a or creates משותעבדת לו. Additionally the Rambam's general שיטה that the essential component of קידושין is the points towards an emphasis on the creation of a relationship between them. The idea that creating closeness or connection is the essence of makes us reconsider focusing on קידושין as being primarily the legal formal initiation of a new legal status.

However, closeness or connection should also be insufficient to fulfil the entirety of what we would expect from fullfledged אישות. How do we get to fullfledged אישות from starting just from a sense of obligation (our understanding of רשות? "ערב בו רשות"? In Pride and Prejudice the sense of obligation accompanies only engagement, not marriage?

First, let us review some indications of there in fact being several elements coming together to create אישות:

ג דרכי בקידושין

تلמוד ירושלמי (וילנא) מסכת קידושין פרק א הלכה א מתני' האשה נקנית בשלוש דרכים וקונה את עצמה בשתי דרכים נקנית בכסף ובשטר ובבואה.... גם' כini מתני' או בכסף או בשטר או בבואה ותני ר' חייה כן לא סוף דבר בשלשתן אלא אפילו באחד מהן

קרבן העדה מסכת קידושין פרק א הלכה א גם' כini מתני'. כן הוא פירוש דמתני' שהאשה נקנית באחד משלשה דרכים או בכסף וכו': ותני ר' חייה כן לא סוף דבר. לאו דוקא בשלשה דרכים יחד נקנית אלא אף' באחד משלשתן נקנית:

גדיר חופה

רמב"ם הלכות אישות פרק י הלכה א

הארוסה אסורה לבעלה מדברי סופרים כל זמן שהוא בבית אביה, והבא על ארוסתו בבית חמיו מכין אותו מכת מרדות, ואפילו אם קידשה בביאה אסור לו לבוא עליה ביאה שנייה בבית אביה עד שיביא אותה לtower ביתו ויתיחד עמה ויפרישנה לו, וייחד זה הוא הנקרה כנисה לחופה והוא הנקרה נישואין בכל מקום, והבא על ארוסתו לשם נישואין אחר שקידשה משיערה בה קנאה וונעשית נשואה והרי היא אשתו לכל דבר.

הלכה ב

כיוון שנכנסה הארץ לחופה הרי זו מותרת לו לבא עליה בכל עת שירצה והרי היא אשתו גמורה לכל דבר, ומשתכנס לחופה נקרנת נשואה אף על פי שלא נבעלה והוא שתהיה לבעליה, אבל אם הייתה נדה אף על פי שנכנסה לחופה ונתיחד עמה לא גמרו הנישואין והרי היא כארוסה עדין.

הר"ן על הרי"ף א עמוד א או שפירסה נדה. אכן דיליף לה מהכא לחופה היינו ייחוד... והרב בעל העיטור הוסיף ואמר שאין מכניסין אותה לחופה עד שיכתוב כתובה שקדם לכך אסורה לבעלה וכן דעת הרב רבינו משה בר מימון זכרונו לברכה בפרק עשרי מחלוקת אישות [על בר"ן פ"ה ס"י רטס].... ואחרים אומרים לחופה לאו היינו ייחוד. וראיה לדבר מדמיםין לקמן [דף יב. ע"ש] דאלמנה מן הנשואין אין לה אלא מנה אף על פי שעדים מעידין עליה שלא נסתירה ולא נבעל אלמא חופה לאו היינו ייחוד אלא חופה הבעל מבית אביה לשם נישואין וילפין לה מدقתייך ואם בית אישת נדרה דמשמע כלל זמן שהוא בבית אישת הרי היא ברשותו

רבינו ירוחם - תולדות אדם וחוה נתיב כב חלק ב פ' חופה רוצה לומר בכל מקום שמכניסה לרשותו.

תוספות ר"ד מסכת קידושין דף ג עמוד א למעוט חופה. פ' אם פירש טליתו עליה לשם קדושים:

חופה

חופה אחר חופה לר' הונא (שחופה קונה):

תלמיד הרשב"א ור"ש תירץ דשאורי קרייה רחמנא, ובכיסוף אחר כסוף או שטר אחר שטר לייכא קירוב قول האי שהרי יכולה ליעשות על ידי שליח. ובביה אחר ביאה פשוטה דגמורת.

תווע טור קידושין ה עמוד ב ...אבל בחופה לייכא למימר מאוי אולמיה דהאי חופה מהאי חופה דכי איכא חופות הרבהה מקירבאה ליה טפי...

בית הבחירה למאיiri מסכת קידושין דף ה עמוד א

כבר ביארנו שאע"פ שחופה אחר כסף גומרת לעשות נשואין חפה بلا קדושין מיהא אינו כלום ויש מפקפקים בה מה שראו לרבות הונא בסוגיא זו שאמירה כן בפיירש מקל וחומר ומה כסף שאינו גומר אחר כסף קונה חפה שגומרת אחר כסף אינו דין שתקנה ואף על פי שיש לומר כלל לדרך זו ומה חפה שאינה קונה גומרת כסף קונה אינו דין שיגמור אין זה כלום שאין הדעת נוتنת ליקרא שארו ואשתו ובועלת בעל לחיבת בחנק ולירשה בלבד...

נשואין קודם קידושין

מרדי מסכת כתובות פרק בתולה נשאת רמז קלב מקדש עמו ישראל ע"י חופה וקידושין משומם דזימני מקדש בשעת ברכת הנשואין וזה הכנסת חופה קודמת לקידושין כי הכנסת החופה היא שמוסרה בשחרית לחתן קודם הברכה

שו"ת רשי" סימן קצץ ובא מעשה לפני רשי": באחד שקדש ונמצא אחד מעידי הקדושין קרוב או לא היו בקדושין שווה פרוטה והшиб: אף על פי שציריך לkish פעם אחרת, אין ציריך לא כניסת חופה ולא ברכה אחרת של אירוסין ונישואין. ואף על פי שציריך לkish פעם אחרת ונמצא שהחופה קודם הקידושין. מה - בכר, הרי קטנה שהשיאה אחיה ואמה אין הקידושין קידושין עד שיגדלו ויבעלו. ואמרין בשלחי פרק הכותב קטן שהשיאו אבוי כתובתו קיימות, שעל מנתן כן קיימה. ואמר רב הונא לא שנא אלא מנה ומאותים וכו'. נמצא חופתו קודמת לקדושיו ע"כ.

רבינו ירוחם - תלדות אדם וחווה נתיב כב חלק ב החלק שני. חופה אינה קונה אלא דוקא כשנתן קדושין תחילת והכניסה אחר כך לחופה ואחר כך החופה גומרת הקדושין אבל חופה بلا קדושין תחילת אינה קונה וכך הסכימו רוב הפוסקים בקדושין. ופרש רבינו חננאל כרב הונא דחופה קונה לבדה וראשון כתבו התוספות עקר. ובמשיר' כתבתי בדיון כתובה בחלק שביעי שם כתבתי אם ביאה קונה بلا חופה. פי' חופה רוצה לומר בכל מקום שמכניסה לרשותו.